

Jászberényi Sándor

Az igaz szerelem vár

Az égvilágon semmit sem érzett. Ez kifejezetten meglepte. Azt várta, hogy el fog érzékenyülni.

Az emberek elérzékenyülnek, ha megtudják, hogy meg fognak halni. Mindig is így képzelte a dolgot.

Évek óta nem tervezett semmit és nem lepődött meg semmin sem. Tulajdonképpen számított rá, hogy meg fog halni, hogy előbb-utóbb bekövetkezik a dolog.

A saját érzéketlensége azonban mégis meglepte.

Kiszáradt a torka. A konyhába ment, és töltött egy pohár vizet, majd visszament az íróasztalához. Kilépett a levelezőprogramból, hátradőlt a széken.

Hosszú perceként át ült az íróasztal előtt, dohányozva és az üres keresőmotort bámulva. Végül csöngött a telefonja.

„Kisfiam, megjöttél, minden rendben?”

„Igen, minden rendben. Itt vagyok a lakásban.”

„Mikor jössz haza?”

„A jövő héten. Amikor megkapom a gyereket.”

„Rendben, siess.”

„Sietek, anya.”

Letette a telefont, és megköszöri a torkát.

Alig egy hete volt Budapesten.

A lakásban, ahol ült, üresen állt a falba épített könyvespolc. Már nem tűnt fel neki a könyvek hiánya, már eszébe sem jutott, hogy valamikor, évekkel ezelőtt ez egy otthon volt egy nővel és egy gyerekkel. A telefonja pittyentett, hogy itt az ideje indulnia.

Felállt, és összeszedte az edzőcuccát. Egy fekete NIKE feliratú kezítékába pakolta be a tornacipőt, a rövidnadrágot és a pólót.

Arra gondolt, hogy ezek után van-e értelme elmennie az edzőterembe, hogy „formában tartsa a testét”.

„Nincs” – gondolta.

„Mint ahogyan annak sincs, hogy ne menjen el.”

Felvette a fekete szövetkabátját, kinyitotta az ajtót, és kiment a lakásból.

A Corvin sétányon volt az edzőterem, ahová járt.

Drága hely volt.

Akik megvették a havi bérletet, fehér törülközőt és fürdőköpenyt kaptak, amibe behímeztek az edzőterem nevét.

Drága hely volt, de nem igazán érdekelte az ára.

Mivel nem voltak igényei, szinte semmi pénzt nem költött, amikor külföldön volt. Remeteként élt és utazott országról országra, aminek egye-

nes következménye lett, hogy mire visszatért, mindig volt vagy tízezer eurója.

Az utcán nagy pelyhekben hullt a hó.

Alkonyat volt. A nap már lebukott a horizont mögé, de nem volt sötétség. Tejszerű fehér felhők eresztették át fényt.

Mire elért az edzőteremig, a vállát belepte a hó.

Miután átöltözött, körkörös mozdulatokkal bemelegítette az izmait.

Váll-, hát- és bicepszgyakorlatokat akart végezni, mert ezek következtek az edzések sorozatában.

Azt remélte, hogy ha kellőképpen elfárasztja a testét, az majd kizökkenti a holtpontról, és érezni fog valamit a halálhírével kapcsolatban. Az izmai végkimerülése, mint mindig, talán most is felébreszti az életöszönét.

Az edzés okozta fizikai elfáradás volt az egyetlen biztos pont az életében. Emlékeztetője annak, hogy életben van.

Addig azonban el kellett tolnia a testét. Erre is volt módszer.

Hiába üvöltötte a teste, hogy nem bírja tovább, elég volt kimondania a neveket. Közös, családi barátok és ismerősök neveit, akik állva tapsoltak a családja szétveréséhez, évekkkel ezelőtt.

Velük jutott el az ötkilós súlyzótól a tizenöt kilósig, a negyven kilótól a hetvenig a fekvenyomópadon.

Most azonban nem működtek a nevek.

Fekete kurvák arcai suhantak el az emlékezetében, fizetett közönségek regiszterét látta újra és újra csupán.

„Meg fogok halni” – járt a fejében. Végül számolni kezdett.

„Egy halál, két halál, három halál.”

Igy végezte el a gyakorlatokat.

Már az öltözőben vette észre, hogy levelet kapott a nőtől.

„A gyerekekkel Zuglóba költözünk, de maradna az iskolában, mert az egy jó sulis. Szeretnék venni egy autót, hogy át tudjam hordani, kérlek, szállj bele háromszázezerrel.”

„Hazugság” – gondolta, és folytatta az öltözködést.

Pontosan tudta, hogy a nőnek van kocsija. Még az autó fényképét is látta a nő blogján.

A hó változatlanul esett odakint. Finom rétegben rakódott le a járdára és az útra, eltakarta a mocskot. Az edzőterem mellett beült egy kávézóba. Sört rendelt és konyakot.

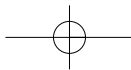
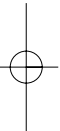
Elővette a mobilját, és újra elolvasta a gyerek anyjának a levelét.

„Beszéljük meg, hogy mennyi pénzzel szálljak be. Vacsorázzunk együtt” – írta. Maga is meglepődött rajta.

Az elmúlt négy évben soha semmiről nem beszélt a nővel, leszámítva a bíróságot, vagy amikor átvette a gyereket. Nem is tervezte, hogy valaha is szóba áll vele.

„Megváltoztak a körülmények – magyarázta magának. – Ezért.”

A nő szinte azonnal válaszolt.

Az étterem, ahová a találkozót megbeszélték, egy kis, olasz típusú ristorante volt.

Barna papírlapokat használtak alátétként, ezzel borították a falakat is.

Az egész helyiséget a franciás ceruzarajzok határozták meg. Kevés étellel dolgoztak, az alapanyagok azonban mindig frissek voltak.

Mindig ide járt vacsorázni, ha Magyarországon volt.

Taxival, pontosan érkezett meg. Végignézte az étlapot, kiválasztotta a kacsasültet, aperitifnek brandyt rendelt, kísérőnek pedig sört.

A nő negyedórát késett.

Lassú járással, a haját dobálva vonult be az étterembe. Az egész testtartásából sugárzott a diadal: négy év után mégiscsak asztalhoz ültette a férfit.

„Szia” – mondta, és lehuppant vele szemben. A lábait keresztbe tette, mosolygott.

„Szia.”

„Eléggé meglepődtem, hogy elhívtál vacsorázni.”

„Én is. Aztán azt gondoltam, miért ne.”

„Azt mondtad, a bűdös kurva életben nem vagy hajlandó többé egy levegőt szívni velem.”

„Azt mondtam.”

„Akkor?”

„Változtak a körülmények. Eltelt négy év.”

„Helyes. Megtanultál viselkedni. Örülök neki.”

44

A pincér odalépett az asztalukhoz.

„Mit hozhatok önnek?” – kérdezte a nőt.

„Cézársalátát kérek.”

„Inni mit parancsol?”

„Pezsgőt. Pezsgőhöz van kedvem” – mondta, közben kajánul mosolygott a férfira.

„Veuve clicquot rosé-t tudok ajánlani. De csak palackot szolgálunk fel. Egy palack húszezer forint.”

„Jó lesz” – mondta a nő.

A pincér elment, kisvártatva két pohárral és egy jegesvödörrel tért vissza, amelyben benne állt a pezsgő. A poharakat letette az asztalra, az egyik pohárba kitöltötte a kostolót. A nő felhajtotta az egész pohárral, és bólintott.

„Nem iszom pezsgőt” – mondta a férfi.

„Dehogynem. A megváltozott körülményekre.”

Intett a pincérnek, hogy töltsön a férfinak is.

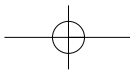
„Egészségedre” – emelte fel a poharát a nő. Koccintottak, ittak, majd hallgattak. A nő fürkészően bámult a férfi arcába.

„Akkor elviszed a gyereket a jövő héten?”

„Akkor van a láthatásom, nem?”

„De. El is viszed?”

„Azért jöttem haza.”

„Az jó. Nagyon várja, hogy találkozzon veled. Olyan keveset vagytok együtt.”

„Én is” – mondta a férfi, és felhajtotta a keze ügyében lévő brandyt. Átfutott az agyán, hogyan tiltotta le a nő, hogy egyáltalán beszéljen a fiával, hogy a bírósággal kellett kikényszerítenie a kapcsolattartást. Szeretett volna haragudni, de nem ment.

„Mennyi pénz kell?” – kérdezte.

A nő újratöltötte a pezsgőspoharakat. Ivott, rúzsoltot hagyott a poháron.

„Félmillió – mondta. – Tudom, hogy van pénzed. Láttam a híreket a New York-i kiállításról.”

A férfi felhajtotta a maradék sörét is.

„Háromszázat. Háromszázat írtál.”

„Félmillióból egy rendes kocsit tudok venni. Olyat, ami nem robban le minden sarkon. Te sem akarsz, hogy lerobbanjak a gyerekekkel.”

„Hol van most a gyerek?”

„Anyámékkal.”

A pincér kihozta az ételeket. Enni kezdtek.

A férfi csak turkálta az ételt, semmi étvágya nem volt. Azt bámulta, hogyan szúrja fel a villájára a nő a csirkemelldarabokat.

„Rendben – mondta. – Megkapod a pénzt.”

„Hát ez remek. Tényleg megváltoztál.”

„Válaszolj cserébe valamire, kérlek.”

„Mire?”

„Miért csináltad?”

„Mit?”

„Ezt az egészet. Miért nem volt elég elhagynod? Miért akartad, hogy bele is dögöljek?”

Végigrohant az agyán az elmúlt négy év. Hogy a nő az egyik pillanatról a másikra zárta ki az életéből, robbantotta fel a családjukat. Hogy kifejezetten élvezte az agóniáját, válogatott dolgokat talált ki, amivel bánthatja és megalázhathatja, minden különösebb indok nélkül. Amikor pedig érzéketlenné vált a személyét illető támadásokkal szemben, a közös gyerekek kezdte el zsarolni, a láthatással. Bíróság lett a vége, perek sorozata.

A nő elmosolyodott, és felhörpintette a pezsgőjét.

„Mert igaz szerelem volt.”

„Nem mondod.”

„De igen.”

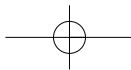
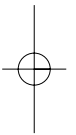
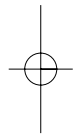
„És így bánsz a szerelmeiddel?”

„Az igaz szerelemnek akkor van vége, ha a szerelmesek valamelyike meghal.”

„Nem haltam meg.”

„Dehogynem – mondta mosolyogva a nő. – Mikor tudod odaadni a pénzt?”

„Nincs nálam annyi. A lakásban van. Nem ér rá addig, amikor átveszem a gyereket?”

„Ha most odaadod, hétfőn meg tudom venni az autót. Elmegyek veled.”

„Oké.”

Intett a pincérnek, hogy hozza a számlát. Fizetett, taxit rendelt, mindketten felálltak, és kimentek az étterem ajtaján. Odakint rendületlenül hullt a hó, és látszott a leheletük a levegőben.

Beléptek az előszobába, levették a kabátjukat, és a konyhába mentek. Ismerték a járást. Ebben a lakásban éltek négy évvel ezelőtt.

„Van valami innivalód?” – kérdezte a nő.

„Vodka. Azt hiszem, van itt egy üveg vodka.”

A férfi kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, kivette az üveget, poharakat vett elő.

„A megváltozott körülményekre” – mondta a nő. Koccintottak.

„Hozom a pénzt.”

„Ráérsz.” Kilépett a magas sarkú cipőjéből.

„Jól nézel ki.” Közelebb lépett a férfihoz.

„Mit akarsz?”

„Baszni. Elfelejtettem milyen volt.”

Elkezdte kigombolni a blúzáat. Odahajolt a férfihoz, kifűzte a nadrágszíját, és szájon csókolta, kézen fogta, és az ágyhoz vezette. Gyengéden lenyomta az ágyra, majd ellenőrizve, hogy a férfi figyel a meztelenségét, kilépett a szoknyájából.

46

„Gumi. Ne vegyék fel gumit?” – kérdezte a férfi.

„Utálok az óvszert” – lihegte a szájába, majd félrehúzta a bugyiját és ráült.

Nem tartott sokáig.

Vonaglott a férfin, véresre harapta, a haja kibomlott az aktus közben. Hangosan élvezett el. Amikor végzett, megvárta, hogy a férfi is élvezzen, majd lefordult róla és elaludt.

Reggel, amikor felébredt, a nő már nem volt sehol. Nem hagyott üzenetet.

Az íróasztal fiókja, ahol a pénzes borítékját tartotta, ki volt húzva, a pénz eltűnt.

Cigaretára gyújtott, kávé tett fel, és leült a számítógéphez.

„Az igaz szerelemnek akkor van vége, ha a szerelmesek valamelyike meghal” – csengtek a fülében a nő szavai a tegnapi estéből.

Megnyitotta újra a kórház által elektronikusan megküldött éves teszt-eredményeit, majd hátradőlt a széken, és kibámult az ablakon.

Odakint még mindig nagy pelyhekben hullt a hó. Szürkület volt és hideg. A HIV-tesztje pedig még mindig pozitív volt a kórházi zárójelentésben.